

[Gert Petersen]

der skal forhandles med det mål at opnå en sådan reduktion af de østlige mellemdistanceraketter, at man helt kan afblæse udstationeringen af raketterne på denne side.

Det er som sagt meget afgørende møder. Udenrigsministeren og jeg er enige om, hvad implikationerne, følgerne, af en sådan dansk holdning kan være, men jeg forstår ikke udenrigsministerens frygt for sådanne følger. Jeg mener, at sådanne følger vil, om jeg så må sige, give freden, afspændingsmulighederne en chance i stedet for den dødsførelse, som man i øjeblikket er inde på.

Jeg deler Helmut Schmidts opfattelse af den amerikanske forhandlingsfacon i Genève. Helmut Schmidt sagde udtrykkelig, at han efterhånden tvivlede på, at amerikanerne forhandlede seriøst. Jeg forstår, at udenrigsministeren på dette punkt ikke er enig med Helmut Schmidt, som han ellers beundrer så højt og tidligere har citeret her med megen tilslutning. Jeg synes, man bør lytte til Helmut Schmidt og netop på den baggrund tage et initiativ som det, der her er ridset op – og være glad for, hvis et sådant initiativ gør indtryk og forhandlingslinjen bliver ændret i overensstemmelse dermed – i stedet for blot at udvise en blind tillid og tilslutning til den amerikanske forhandlingsstrategi, som altså den tidligere vesttyske forbundskansler efterhånden har svært ved at opfatte som seriøs.

Jeg vil sige følgende om forholdet til dobbeltbeslutningen. SF var og er imod dobbeltbeslutningen. Vi mener ikke, at den burde være truffet. Vi mener – ligesom i øvrigt den græske premierminister, Papandreou – at man burde være gået ind i forhandlinger dengang for at få Sovjet til at reducere deres mellemdistanceraketter, men uden at true med opstilling af mellemdistanceraketter på vor side. Vi mener, at det havde været muligt. Men nu er den der altså, denne dobbeltbeslutning, og den ene halvdel af beslutningen er faktisk et forhandlingstilbud. Det kan være hyklerisk, det kan være ærligt – vi kan alle sammen diskutere, hvad meningen med det var – men det er der. Naturligvis strider det ikke mod dobbeltbeslutningen at forlange, at forhandlingsstrategien skal udformes på en bestemt måde, og det er det, der er tilfældet med dette dagsordensforslag.

I dobbeltbeslutningen, som vi nu har hørt så meget om, og som der måske ligefrem opstår myter om, er der faktisk ikke fastsat no-

gen tidsfrist. Der er ikke antydning af tidsfrist i beslutningen fra december 1979. Man kan såmænd sige, at dobbeltbeslutningen har været krænkede lige fra det øjeblik, forhandlingerne begyndte, for ifølge dobbeltbeslutningen skulle forhandlingerne udtrykkelig – det står i beslutningen – foregå inden for rammerne af SALT III. Det kunne altså ikke lade sig gøre, fordi den amerikanske præsident, den nye præsident, ikke ville ratificere SALT II, og dermed blev der ingen SALT III-forhandlingsrammer.

I den forbindelse må jeg også sige til hr. Ole Bernt Henriksen, som var ked af sammenblandingen af forhandlingerne om de strategiske våben og så disse taktiske væben her i Europa, at denne mange gange omtalte dobbeltbeslutning forudså altså en sådan sammenblanding under forhandlingsforløbet, idet det var henvist til SALT III, netop af denne grund, fordi man ikke ville foretage en alt for skarp skelnen, hvad man – det vil jeg sige, uanset at jeg var uenig i beslutningen – givetvis havde ret i, da den nuværende forhandlingsform er temmelig ulykkelig set fra ethvert synspunkt.

Der er altså ingen tidsfrister i dobbeltbeslutningen i forhandlingsdelen. Der er oven i købet en henvisning til SALT III, som man ikke har taget hensyn til. Der er ingen, der kan hævde, at denne dagsorden i og for sig undsiger dobbeltbeslutningen. Den lægger op til en anden forhandlingsstrategi.

Men det gør den til gengæld også, hr. udenrigsminister. Den lægger op til en anden forhandlingsstrategi og er et pålæg til regeringen om at sige til NATO og amerikanerne, at nu må de forhandle på en anden måde, på andre præmisser, både når det drejer sig om tidsfrister, som er blevet fastlagt langt senere end dobbeltbeslutningen, når det drejer sig om, hvad man skal regne med, nemlig de britisk-franske atomvåben, og også i en vis forstand, når det drejer sig om selve målsætningen, nemlig nul udstationering på denne side og en kraftig reduktion på den anden side.

Arentoft (FP):

Et par bemærkninger til nogle af de faldne udtalelser.

Hr. Erhard Jakobsen sagde, at vi skulle snarere prøve at se på – fremfor at sikre pen-